Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

11 mai 2017*

„Recurs — Drept de acces public la documente — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță — Excepții de la dreptul de acces la documente — Interpretare incorectă — Protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit — Interes public superior care justifică divulgarea documentelor — Prezumție generală de confidențialitate — Documente referitoare la o procedură EU Pilot”

În cauza C-562/14 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 5 decembrie 2014,

Regatul Suediei, reprezentat de A. Falk, de C. Meyer-Seitz, de U. Persson, de N. Otte Widgren, de E. Karlsson și de L. Swedenborg, în calitate de agenți,

recurent,

celelalte părți din procedură fiind:

Darius Nicolai Spirlea,

Mihaela Spirlea,

domiciliați în Capezzano Pianore (Italia),

reclamanți în primă instanță,

Comisia Europeană, reprezentată de H. Krämer și de P. Costa de Oliveira, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

susținută de:

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze și de A. Lippstreu, în calitate de agenți,

intervenientă în recurs,

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de D. Hadroušek și de J. Vláčil, în calitate de agenți,

Regatul Danemarcei, reprezentat de C. Thorning, în calitate de agent,

Regatul Spaniei, reprezentat de M. J. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent,

* Limba de procedură: germana.

Republica Finlanda, reprezentată de S. Hartikainen, în calitate de agent,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii E. Juhász (raportor), și C. Vajda, doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 aprilie 2016,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 noiembrie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Regatul Suediei solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia (T-306/12, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2014:816), prin care acesta a respins acțiunea formulată de Darius Nicolai Spirlea și de Mihaela Spirlea prin care se urmărea anularea deciziei Comisiei Europene din 21 iunie 2012 prin care s-a refuzat acordarea accesului acestora la două cereri de informații adresate de această instituție către Republica Federală Germania, din datele de 10 mai și de 10 octombrie 2011, în cadrul procedurii EU Pilot 2070/11/SNCO (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

I. Cadrul juridic

2 Regulamentul nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele acestor instituții.

3 Potrivit considerentului (4) al acestui regulament:

„Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul [15 alineatul (3) TFUE].”

4 Considerentul (11) al regulamentului menționat prevede:

„În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepțări. Ar trebui să li se permită instituțiilor să-și protejeze consultările și deliberările interne, în cazul în care este necesar pentru păstrarea capacității lor de a-și îndeplini misiunile. La evaluarea necesității unei excepțări, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii.”

5 Articolul 1 din același regulament prevede:

„Prezentul regulament urmărește:

(a) definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (denumite în continuare «instituții»), prevăzut la articolul [15 alineatul (3) TFUE] în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente;

(b) stabilirea regulilor care să garanteze o exercitare cât mai ușoară a acestui drept;

(c) promovarea bunelor practici administrative privind accesul la documente.”

6 Articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[…]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.

[…]”

7 Articolul 4 alineatele (2) și (6) din acest regulament prevede:

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

[…]

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[…]

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.”

II. Istoricul litigiului

8 Reclamanții în primă instanță, părinții unui copil decedat în luna august a anului 2010, conform susținerilor acestora, din cauza unui tratament terapeutic pe bază de celule stem autologe care i-a fost aplicat într-o clinică privată cu sediul în Düsseldorf (Germania), au introdus, prin scrisoarea din 8 martie 2011, o plângere la Direcția Generală (DG) Sănătate din cadrul Comisiei.

9 În această plângere, susțineau, în esență, că această clinică privată și-a putut desfășura activitățile terapeutice ca urmare a inacțiunii autorităților germane, care ar fi încălcat astfel dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1394/2007 al Parlamentului European si al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind medicamentele pentru terapie avansată și de modificare a Directivei 2001/83/CE și a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 (JO 2007, L 324, p. 121).

10 În urma depunerii acestei plângeri, Comisia a deschis o procedură EU Pilot cu referința 2070/11/SNCO și a contactat autoritățile germane în scopul de a verifica în ce măsură evenimentele descrise în plângere, în ceea ce privește practica clinicii private menționate, erau de natură să încalce Regulamentul nr. 1394/2007.

11 Mai precis, la 10 mai și la 10 octombrie 2011, Comisia a adresat Republicii Federale Germania două cereri de informații (denumite în continuare „documentele în litigiu"), la care aceasta din urmă a răspuns la 7 iulie și, respectiv, la 4 noiembrie 2011.

12 La 23 februarie și la 5 martie 2012, acești reclamanți au solicitat accesul, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, la documente care conțin informații cu privire la tratarea plângerii lor. În special, ei au solicitat consultarea, pe de o parte, a observațiilor depuse de Republica Federală Germania la 4 noiembrie 2011, precum și, pe de altă parte, a documentelor în litigiu.

13 La 26 martie 2012, Comisia a refuzat, prin intermediul a două scrisori separate, cererile lor de acces la aceste observații și documente.

14 La 30 martie 2012, reclamanții menționați au depus la Comisie o cerere confirmativă în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001.

15 La 30 aprilie 2012, Comisia i-a informat că, în lumina informațiilor furnizate în plângere, precum și a observațiilor transmise de autoritățile germane în urma solicitărilor de informații ale acesteia, nu era în măsură să constate pretinsa încălcare de către Republica Federală Germania a dreptului Uniunii, în special a Regulamentului nr. 1394/2007. Comisia le-a comunicat de asemenea că, în lipsa unor probe suplimentare din partea lor, s-ar propune închiderea anchetei.

16 La 21 iunie 2012, prin decizia în litigiu, Comisia a refuzat să acorde accesul la documentele în litigiu în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. În esență, aceasta a apreciat că divulgarea acestor documente ar putea afecta buna derulare a procedurii de anchetă deschise în privința Republicii Federale Germania. Pe de altă parte, Comisia a considerat că un acces parțial la documentele în litigiu nu era posibil în speță potrivit articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001. În sfârșit, aceasta a constatat că nu exista niciun interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001 care să justifice divulgarea acestor documente.

17 La 27 septembrie 2012, Comisia a informat reclamanții în primă instanță că procedura EU Pilot 2070/11/SNCO era încheiată definitiv.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

18 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 iulie 2012, reclamanții în primă instanță au solicitat anularea deciziei în litigiu. Comisia a solicitat Tribunalului respingerea acțiunii ca nefondată.

19 În cadrul procedurii în fața Tribunalului, Regatul Danemarcei, Republica Finlanda și Regatul Suediei au intervenit în susținerea concluziilor acestor reclamanți, iar Republica Cehă și Regatul Spaniei au intervenit în susținerea concluziilor Comisiei.

20 În susținerea acțiunii lor în primă instanță, reclamanții menționați au invocat în esență patru motive, întemeiate pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, a articolului 4 alineatul (6) din acest regulament, a obligației de motivare și, respectiv, a Comunicării Comisiei către Parlamentul European și Ombudsmanul European din 20 martie 2002 privind relațiile cu reclamantul în cazurile de nerespectare a dreptului comunitar [COM(2002) 141 final] (JO 2002, C 244, p. 5).

21 Tribunalul a respins succesiv aceste motive și, în consecință, a respins acțiunea în totalitate.

IV. Concluziile părților și procedura în fața Curții

22 Prin recursul formulat, Regatul Suediei solicită Curții anularea hotărârii atacate, precum și a deciziei în litigiu și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Regatul Danemarcei solicită Curții anularea hotărârii atacate.

24 Republica Finlanda solicită Curții anularea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu.

25 Comisia și Regatul Spaniei solicită Curții respingerea recursului și obligarea Regatului Suediei la plata cheltuielilor de judecată.

26 Republica Cehă solicită Curții respingerea recursului.

27 Prin Decizia președintelui Curții din 7 aprilie 2015, a fost admisă cererea de intervenție formulată de Republica Federală Germania în susținerea concluziilor Comisiei. Acest stat membru solicită Curții respingerea recursului.

V. Cu privire la recurs

28 În susținerea recursului, Regatul Suediei invocă trei motive, întemeiate, primul, pe o interpretare eronată a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, care a determinat aplicarea eronată a unei prezumții generale de confidențialitate a documentelor privind o procedură EU Pilot, al doilea, pe o interpretare eronată a articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, în ceea ce privește existența unui interes public superior, iar al treilea, pe o eroare a Tribunalului, întrucât a refuzat să ia în considerare faptul că procedura EU Pilot a fost încheiată ulterior adoptării deciziei în litigiu.

A. Cu privire la primul motiv

1. Argumentele părților

29 Regatul Suediei amintește că principiul gradului celui mai înalt de transparență posibil este aplicabil în cazul activităților instituțiilor Uniunii, astfel cum reiese din articolul 1 TUE, din articolul 15 TFUE și din articolul 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Acesta susține că, potrivit Hotărârii din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul (C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374), controlul exercitat de public cu privire la activitățile instituțiilor este unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și că excepțiile de la acest principiu sunt de strictă interpretare, astfel cum rezultă din considerentele (1)-(4) ale Regulamentului nr. 1049/2001.

30 Regatul Suediei apreciază că considerațiile care figurează la punctele 63 și 80 din hotărârea atacată sunt eronate în drept, întrucât Tribunalul, pe de o parte, nu ar fi trebuit să decidă că Comisia se putea întemeia, pentru a refuza accesul la documentele în litigiu referitoare la o procedură EU Pilot, în

temeiul excepției privind procedurile de anchetă, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, pe existența unei prezumții generale de confidențialitate aplicabile în cazul anumitor categorii de documente și, pe de altă parte, ar fi trebuit să statueze că Comisia era obligată în speță să efectueze o examinare concretă și individuală a documentelor în litigiu.

31 Acest stat membru critică aprecierile care figurează la punctul 56 din hotărârea atacată și arată că diferențele dintre procedura EU Pilot și procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor sunt mai numeroase decât eventualele similitudini dintre acestea, astfel încât nu este justificat să se aplice prezumția generală de confidențialitate a documentelor din cadrul fazei precontencioase a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în cazul documentelor din cadrul unei proceduri EU Pilot.

32 Potrivit Regatului Suediei, mai întâi, nu se poate susține în mod valabil, contrar afirmației care figurează la punctul 62 din hotărârea atacată, că procedura EU Pilot are drept unic scop evitarea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, întrucât această procedură are o natură și un scop diferite, deoarece vizează în special să permită Comisiei să solicite informații cu caracter pur factual. Apoi, Comisia ar comunica cu un stat membru, în cadrul procedurilor EU Pilot, fără a-i reproșa în acest stadiu că a încălcat dreptul Uniunii. În sfârșit, documentele din cadrul procedurilor EU Pilot ar conține rar luări de poziție ale Comisiei care să poată fi invocate în cadrul unei eventuale proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

33 Regatul Suediei apreciază că reiese cu claritate din cuprinsul punctelor 47-49 din Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia (C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738), că, dincolo de cerințele calitative la care trebuie să răspundă procedura la care se raportează documentul vizat, aplicarea unei prezumții generale de confidențialitate presupune de asemenea ca numărul acestor documente să fie suficient de semnificativ. Acesta susține că, în consecință, considerațiile formulate de Tribunal care figurează la punctele 74 și 75 din hotărârea atacată sunt eronate în drept și că interesul eficienței administrative, care poate justifica aplicarea unei prezumții generale de confidențialitate, nu poate exista atunci când o cerere de acces privește numai două documente.

34 Regatul Danemarcei și Republica Finlanda susțin că procedurile EU Pilot pot viza o serie largă de cazuri de la situații pur factuale până la chestiuni comparabile cu faza precontencioasă a procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, astfel încât numai după o apreciere concretă a documentelor care fac obiectul cererii de acces este posibil să se decidă în legătură cu divulgarea lor. Republica Finlanda consideră de asemenea că o examinare privind modul în care un stat membru respectă dreptul Uniunii nu este suficientă pentru a justifica aplicarea unei prezumții generale de confidențialitate privind documentele referitoare la această examinare, iar decizia de inițiere a procedurii formale prevăzute la articolul 258 TFUE este cea care constituie condiția de aplicare a acestei prezumții generale.

35 Comisia, Republica Federală Germania, Republica Cehă și Regatul Spaniei contestă această argumentație.

2. Aprecierea Curții

36 Natura și caracteristicile esențiale ale procedurilor EU Pilot sunt expuse la punctele 10 și 11 din hotărârea atacată și nu sunt contestate de niciuna dintre părțile la recurs.

37 Aceste constatări sunt confirmate în plus de Raportul de evaluare privind inițiativa „EU Pilot” al Comisiei din 3 martie 2010 [COM(2010) 70 final] și de al doilea Raport privind inițiativa „EU Pilot” al Comisiei din 21 decembrie 2011 [COM(2011) 930 final]. În special, la pagina 3 a acestui din urmă raport, Comisia a realizat o prezentare a procedurii EU Pilot:

„«EU Pilot» este principalul instrument prin care Comisia comunică cu statele membre participante cu privire la chestiunile care ridică o problemă referitoare la aplicarea corectă a legislației [Uniunii] sau la conformitatea legii dintr-un stat membru cu legislația UE într-un stadiu incipient (și anume înainte de inițierea unei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 […] TFUE). De regulă, atunci când s-ar putea recurge la o procedură în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, EU Pilot este utilizat înainte de inițierea de către Comisie a unei astfel de proceduri în temeiul articolului 258 […] TFUE. Acest demers înlocuiește procedura curentă anterioară prin care Comisia trimitea scrisori administrative în acest scop.”

38 Rezultă din aceste constatări și rapoarte că procedura EU Pilot este o procedură de cooperare între Comisie și statele membre care permite să se verifice dacă dreptul Uniunii este respectat și aplicat în mod corect în cadrul acestora. Acest tip de procedură urmărește soluționarea unor eventuale încălcări ale dreptului Uniunii în mod eficient prin evitarea, în măsura posibilului, a deschiderii formale a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE.

39 Funcția procedurii EU Pilot este, așadar, de a pregăti sau de a evita o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru.

40 Curtea a decis în Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia (C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738), că documentele aferente unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în cursul fazei precontencioase pot beneficia de prezumția generală de confidențialitate. Curtea a considerat la punctul 65 din aceeași hotărâre că „se poate prezuma că divulgarea documentelor aferente unei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în faza precontencioasă a acesteia riscă să modifice caracterul acestei proceduri, precum și să modifice derularea acesteia și că, prin urmare, această divulgare ar putea aduce în principiu atingere protecției obiectivelor activităților de anchetă în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001”.

41 În consecință, în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată la punctul anterior, toate documentele, independent de aspectul dacă au fost întocmite în cursul fazei informale a acestei proceduri, și anume anterior trimiterii de către Comisie a scrisorii de punere în întârziere către statul membru vizat, sau în cursul fazei formale a acesteia, și anume ulterior trimiterii acestei scrisori, au fost considerate vizate de această prezumție.

42 Desigur, în cauza menționată, procedura EU Pilot nu a fost aplicată, aceasta nefiind introdusă decât începând din anul 2008.

43 Totuși, astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 66 din hotărârea atacată, fără a săvârși o eroare de drept, procedura EU Pilot nu a făcut decât să formalizeze sau să structureze schimburile de informații care au loc în mod tradițional între Comisie și statele membre în cursul fazei informale a unei anchete privind posibile încălcări ale dreptului Uniunii.

44 Deși la punctul 78 din Hotărârea din 16 iulie 2015, ClientEarth/Comisia (C-612/13 P, EU:C:2015:486), Curtea a precizat că prezumția generală de confidențialitate nu se aplică în cazul documentelor care, la momentul deciziei de refuz al accesului, nu au fost depuse într-un dosar privind o procedură administrativă sau jurisdicțională în curs, acest raționament nu se opune aplicării acestei prezumții în cazul documentelor aferente unei proceduri EU Pilot, care sunt clar delimitate prin apartenența lor la o procedură administrativă în curs.

45 Astfel, atât timp cât, în cursul fazei precontencioase a unei anchete desfășurate în cadrul unei proceduri EU Pilot, există un risc de a denatura caracterul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, de a modifica desfășurarea acesteia și de a aduce atingere obiectivelor acestei proceduri, aplicarea prezumției generale de confidențialitate în cazul documentelor care au făcut obiectul corespondenței dintre Comisie și statul membru vizat se justifică în conformitate cu soluția reținută de Curte în Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia (C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738). Acest risc există până la momentul la care procedura EU Pilot este încheiată, iar deschiderea unei proceduri formale de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva statului membru este exclusă definitiv.

46 Această prezumție generală nu exclude posibilitatea de a demonstra că un anumit document, a cărui divulgare este solicitată, nu face obiectul acestei prezumții sau că există un interes public superior care justifică divulgarea documentului vizat în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 66).

47 În ceea ce privește pretinsa obligație a Comisiei de a examina concret și individual documente din cadrul unei proceduri EU Pilot la care se solicită accesul, în mod întemeiat Tribunalul, referindu-se la punctul 68 din Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia (C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738), a arătat, la punctul 83 din hotărârea atacată, că o astfel de obligație ar priva de efect util prezumția generală de confidențialitate.

48 În prezenta cauză, Tribunalul a constatat, la punctul 45 din hotărârea atacată, care nu se contestă, în cadrul prezentului recurs, că procedura EU Pilot în cauză era o „anchetă”, în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

49 În continuare, Tribunalul a examinat aspectul dacă Comisia putea să invoce o prezumție generală de atingere adusă obiectivelor vizate de excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, în scopul de a refuza accesul la documente referitoare la procedura EU Pilot, și a răspuns la această întrebare în sens afirmativ la punctele 63 și 80 din hotărârea atacată.

50 În ceea ce privește incidența eventuală a scrisorii Comisiei din 30 aprilie 2012, menționată la punctul 15 din prezenta hotărâre, cu privire la obligația de divulgare a documentelor în litigiu, trebuie să se observe că această scrisoare nu constituie decizia definitivă a Comisiei de a nu iniția o procedură formală de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Federale Germania, ci anunță numai intenția sa preliminară de a încheia ancheta. Decizia definitivă a Comisiei de a nu iniția o procedură formală de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Federale Germania nu a fost adoptată decât la 27 septembrie 2012, odată cu încheierea procedurii EU Pilot în cauză. În consecință, deși decizia în litigiu din data de 21 iunie 2012 a fost adoptată ulterior scrisorii din 30 aprilie 2012, totuși această decizie a fost adoptată anterior respingerii inițierii unei proceduri formale de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, la 27 septembrie 2012. În consecință, scrisoarea din 30 aprilie 2012 este lipsită de incidență asupra posibilității Comisiei de a se întemeia pe prezumția generală de confidențialitate vizată la punctul anterior din prezenta hotărâre.

51 Având în vedere considerațiile care precedă, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a recunoscut că Comisia are posibilitatea de a se întemeia, atunci când invocă excepția privind procedurile de anchetă prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, pe o prezumție generală de confidențialitate aplicabilă cu privire la anumite categorii de documente pentru a refuza accesul la documente referitoare la o procedură EU Pilot fără a efectua o examinare concretă și individuală a documentelor solicitate.

52 În aceste împrejurări, trebuie să se respingă primul motiv ca neîntemeiat.

B. Cu privire la al doilea motiv

1. Argumentele părților

53 Regatul Suediei, susținut de Republica Finlanda, arată că decizia Tribunalului care figurează la punctele 94 și 95 din hotărârea atacată este eronată în drept, acesta statuând în mod eronat că Comisia nu a săvârșit nicio eroare de apreciere atunci când a considerat, în speță, că niciun interes public superior nu justifica divulgarea documentelor în litigiu, în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, pentru motivul că cel mai bun mod de a servi interesul general era de a încheia procedura EU Pilot cu Republica Federală Germania. Făcând trimitere la punctul 44 din Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul (C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374), Regatul Suediei arată că nu revine Comisiei sarcina să stabilească modalitatea optimă de a servi interesul general, ci să verifice că nu există un interes public superior care să justifice divulgarea documentelor.

54 Comisia și Republica Federală Germania contestă această argumentație.

2. Aprecierea Curții

55 Tribunalul a constatat, la punctul 97 din hotărârea atacată, că reclamanții în primă instanță s-au limitat să formuleze, în susținerea cererii lor de acces la documentele în litigiu, numai afirmații generale, potrivit cărora divulgarea acestor documente ar fi necesară pentru protecția sănătății publice, și au omis să precizeze motivele concrete care ar justifica măsura în care o astfel de divulgare ar servi acestui interes general. Or, astfel cum Tribunalul a amintit în mod întemeiat la același punct din hotărârea atacată, pentru a stabili că, în prezenta cauză, divulgarea documentelor în litigiu se justifica printr-o astfel de necesitate, acești reclamanți ar fi trebuit să demonstreze existența unui interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, care să poată justifica o astfel de divulgare.

56 Curtea a statuat deja că revine celui care susține existența unui interes public superior obligația de a invoca în mod concret împrejurările care justifică divulgarea documentelor în cauză și că expunerea unor considerații de ordin pur general nu poate fi suficientă pentru a demonstra că un interes public superior primează în raport cu motivele care justifică refuzul divulgării documentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctele 93 și 94, precum și jurisprudența citată).

57 În această privință, trebuie constatat că niciun element prezentat în cauză nu este de natură să demonstreze că sunt eronate în drept considerațiile Tribunalului care figurează la punctul 97 din hotărârea atacată, referitoare atât la sarcina probei care revine reclamanților în primă instanță, cât și la faptul că aceștia din urmă s-au limitat să susțină, în mod general, că protecția sănătății publice impunea ca ei să aibă acces la documentele în litigiu, fără a formula motivele concrete care justifică interesul public superior al existenței unei astfel de protecții.

58 În aceste condiții, Regatul Suediei nu poate susține în mod întemeiat că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că Comisia a considerat în mod valabil că, în prezenta cauză, niciun interes public superior nu justifica divulgarea documentelor în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001.

59 În consecință, al doilea motiv al recursului trebuie să fie respins.

C. Cu privire la al treilea motiv

1. Argumentele părților

60 Regatul Suediei, criticând punctele 100 și 101 din hotărârea atacată, arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a refuzat să admită că împrejurările intervenite ulterior unei decizii de refuz al accesului la un document în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 trebuiau de asemenea luate în considerare de instanțele Uniunii în cadrul controlului de legalitate cu privire la o astfel de decizie pe care ele îl exercită în temeiul articolului 263 TFUE. Acest stat membru consideră că, în prezenta cauză, deși încheierea procedurii EU Pilot a avut loc după adoptarea deciziei în litigiu, această împrejurare ar fi trebuit să fie luată în considerare de Tribunal din perspectiva Regulamentului nr. 1049/2001.

61 Statul membru menționat arată că, deși împrejurările noi nu puteau fi examinate decât în cadrul unei noi cereri de acces la documente adresate instituției vizate, un astfel de regim ar avea drept consecință proceduri paralele și prelungiri ale procedurilor, precum și cheltuieli administrative sporite pentru solicitanți. În plus, în susținerea deciziei sale, Tribunalul s-ar fi întemeiat pe o jurisprudență a Curții privind proceduri în materia ajutoarelor de stat care nu ar putea fi transpusă în cazul deciziilor adoptate în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001. Potrivit Regatului Suediei, Tribunalul ar fi trebuit mai degrabă să ia în considerare punctele 37-41 din Hotărârea din 15 septembrie 2011, Koninklijke Grolsch/Comisia (T-234/07, EU:T:2011:476).

62 Comisia, Republica Cehă și Republica Federală Germania contestă această argumentație.

2. Aprecierea Curții

63 Astfel cum a constatat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 100 din hotărârea atacată, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că legalitatea unui act al Uniunii trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată).

64 În aceste condiții, cel de al treilea motiv al recursului, întemeiat pe faptul că Tribunalul ar fi trebuit să ia în considerare încheierea procedurii EU Pilot în cauză, intervenită ulterior adoptării deciziei în litigiu, trebuie înlăturat ca nefondat.

65 În consecință, recursul trebuie să fie respins în întregime.

VI. Cu privire la cheltuielile de judecată

66 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

67 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 140 alineatul (1) din același regulament, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

68 Întrucât Regatul Suediei a căzut în pretenții și Comisia a solicitat obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acestui stat membru la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie.

69 Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Regatul Spaniei și Republica Finlanda suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Obligă Regatul Suediei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisia Europeană.**

3) **Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Regatul Spaniei și Republica Finlanda suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături